B21: Bratrská láska ať zůstává. Nezapomínejte na pohostinnost – díky ní někteří nevědomky hostili anděly! Pamatujte na vězně, jako byste byli ve vězení s nimi; pamatujte na trpící jako ti, kdo sami také mohou cítit bolest.

Závěrečné kapitoly knihy Židům přinášení praktické poučení a napomenutí pro náš křesťanský život. Dnes společně přecházíme do nového oddílu. Spojujícím tématem toho předešlého oddílu byla víra a vytrvalost uprostřed zkoušek. Těžkosti našich životů nemusíme (podle knihy Židům) vnímat pouze jako něco zlého, čemu bychom se rádi vyhnuli. Můžeme je s nadějí přijímat jako Boží výchovu. Můžeme věřit, že naše víra uprostřed trápení roste a jdeme blíže k Bohu. Jedenáctá kapitola začíná známým veršem o víře:

„Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme.“ (11,1)

Ale dnes se posouváme dál. Apoštol Pavel v 1. listě Korintským jmenuje tři největší křesťanské cnosti: víru, naději a lásku. Dnešní text, tedy začátek 13. kapitoly, otevírá téma té třetí a podle Pavla největší z nich – lásce.

Včera jsme mohli být svědky slibu lásky, který si dali Péťa a Dominik (dnes už oba Sauerovi). Není to tak dávno, co jsme si s Annie také slíbili lásku na celý život. Jsem vděčný za to, že můžeme stát jako jedno tělo a plakat s plačícími a radovat se s radujícími.

Jako křesťané jsem povoláni k tomu, abychom milovali bližního. Je jedno zda ten bližní je nebo není naše manželka respektive manžel. Ten druhý člověk, ať je to kdokoliv, je bližní a tak má být předmětem naší lásky, zájmu i modliteb.

-

Kristus miluje svou církev a tak by člověk doufal, že církevní společenství budou takovým světlým ostrovem uprostřed šedi. Nicméně křesťanské církve jsou rozdělené různou teologií, dogmaty nebo rozdílnou liturgií. I naše milá Jednota je uvnitř rozhádaná do takové míry, že člověk, který naši „zbožnou“ interakci sleduje z bezpečného povzdáli, může jen těžko věřit, že táhneme za jeden provaz. Jeden kazatel nesmí kázat v tamtom sboru, další zase není vítán jinde.

Jako nedostatečná náplast na takové hluboké názorové rozdělení může posloužit „zaříkávadlo lásky“ – Hlavně, že se máme rádi. Láska překonává všechny naše rozpory.

Protože se jako hříšní lidé nedokážeme usmířit, raději se přestaneme bavit o věcech, které nás evidentně rozdělují a přejdeme k něčemu prý důležitějšímu.

Často se říká, že lze být dobrým a zbožným křesťanem i bez nějakých konkrétních pravidel víry. Nepotřebujeme všemu rozumět, hlavně když se máme rádi. Je mnoho lidí, kteří na církev zcela rezignují, protože, alespoň jak tvrdí, vlastně není potřeba.

-

Může se zdát, že Beatles mají pravdu, když zpívají „All you need is love“ – Všechno, co potřebuješ, je láska. Velikán ruské literatury L.N. Tolstoj doufal, že se jednou obejdeme bez nějakého poučování církví a budeme žít jakési praktické křesťanství plus mínus v duchu kázání na hoře.

Ježíše můžeme snadno zredukovat na pouhého hlasatele lásky. Nechť jsou všechny bytosti šťastny. Když se nám láska stane vším, i bohem, je pak jedno jestli věříme v Ježíše Krista, Buddhu, nebo v nic. Takzvané „zlaté pravidlo“ o lásce k bližnímu najdeme asi v každé lidské kultuře. I Ježíš jej formuluje v Lukášově evangeliu: „Jak chcete, aby lidé jednali s vámi, tak jednejte vy s nimi“ (Lk 6,31). U německého filosofa osvícenství Immanuela Kanta najdeme podobné pravidlo. Ten tomu říká kategorický imperativ: „Jednej podle té maximy, od níž můžeš současně chtít, aby se stala obecným zákonem.“

V šedesátých letech 20. století vyšla velice populární kniha s názvem „Situační etika“ od Američana Josepha Fletchera. Dodnes je povinnou četbou pro studenty humanitních oborů. Kniha se brzo stala bestsellerem, protože je napsaná pro neodborníky. Křesťanství je podle Fletchera ve své nejhlubší podstatě náboženstvím lásky. Což znamená, že úkolem člověka je dělat největší dobro pro největší skupinu lidí.

-

Ale jaké lásky?! My nevíme, co je láska. Když dosadíme na místo kříže lásku, začne se v našem milování druhého ukazovat naše sobectví. Přiznejme si, že když druhému říkáme: „Mám tě rád,“ nebo „miluji tě,“ rozumíme tímto prohlášením často něco jako: „V tobě vidím sebe a to se mi na tobě líbí. Je pro mě snadné tě milovat, protože jsi mi, druhý člověče, podobný.“ Přátelství, manželství a církev jsou, myslím, Boží dílna, kde Nejvyšší může zlomit náš charakter (a zlomit naše srdce pro druhého) abychom druhého milovali ne protože v něm vidíme svůj odraz, ale protože máme druhého milovat jako druhého, cizího a jiného než jsem já.

-

Ježíš dává příkaz k lásce k bližnímu. Tento příkaz však nemůžeme oddělit od toho, kdo jej vyslovil. Když lásku oddělíme od Krista samotného a jeho kříže, můžeme si láskou nazvat kde co.

Všeobecné pravidlo lásky je velice nebezpečné moto pro život, protože sami od sebe nevíme, co to je láska. Beatles nemají pravdu. Láska není všechno, co potřebujeme.

Jak může hříšný člověk vůbec vědět, co je láska? Křesťan ví, co je láska. Láska je kříž. Láska je vztah mezi Otcem, Synem a Duchem svatým. Všechny ostatní představy o lásce jsou více či méně pokřivené představy.

-

Lásku, která prošla Kristovým křížem, máme v prvé řadě projevovat k dalším členům Boží rodiny. Slovo zde použité pro „bratrskou lásku“ (filadelfia) v tehdejším době označovala lásku mezi členy rodiny. Pro rodinu jsme vždy ochotni udělat první poslední. Stejnou obětavou lásku máme mít i pro toho nejvíce přehlíženého člena Boží rodiny. Autor se o svých posluchačích už dvakrát (6,10+10,34) pochvalně vyjádřil jejich bratrské lásce. A přesto má potřebu je i nás povzbudit k lásce.

-

Křesťanská láska však nekončí na hranici církve. Nesmíme zapomínat na pohostinnost. Řecký text má poměrně přísnou formulaci. Doslova bychom mohli přeložit jako: „Lásku k těm, kteří jsou venku nezanedbávejte.“ Autor má jistě na mysli mimo jiné potulné misionáře nebo kazatele, nebo jednoduše průchozí bratry ve víře. Přestože je to může stát nepříjemnosti s úřady, nesmí zanedbávat pohostinství.

Dobrým příkladem pohostinnosti je starozákonní Abraham, který do své domácnosti přijímá muže, aniž tuší, kdo jeho hosté jsou. Musíme být vždy ochotni ke službě lásky komukoliv, protože nikdy nevíme, jakým způsobem nás chce v cizím člověku navštívit sám Bůh.

Sami jsme na této zemi cizinci a tak by nás nemělo překvapit, že k máme mít otevřené dveře, spižírny, peněženky i srdce.

-

Dále autor vybízí k solidaritě s vězni, aniž je blíže definuje. Na prvním místě jde bezesporu o apoštoly a další křesťany, kteří byli věznění pro svou víru. Láska musí vést Ježíšovy učedníky k tomu, aby sdíleli nepříznivé okolnosti druhých.

Ale máme souznět pouze s křesťany, kteří jsou perzekuování jsou svou víry. Kristova církev nesmí zavírat oči, když jsou lidé perzekuováni za svou za víru, ať je jakákoliv, za názor, který se příčí vládnoucí garnituře, ač s ním nemusíme souhlasit, nebo za svou sexuální preferenci, ať si o tom tématu můžeme myslet, co chceme. Nedávno jsme si připomínali padesáté výročí srpna 1968. To by nám mělo být mementem.

-

Křesťanské lásce není lhostejné ani jakákoliv forma utrpení. Děkujme Bohu, když nám samotným nic neschází. A buďme té solidarity, když druzí trpí fyzicky, ale také psychicky, společensky a duchovně.

Vždyť je to pouze Boží milost, když my právě teď nestrádáme.

Bohu díky. Amen.